स्थापयित्वा च तां तत्र गत्वा दूरम् इतस् ततः
जलम् अन्विष्यतश् च अस्य सविता अस्तम् उपाययौ । 129
ततः स लब्धे ऽपि जले मार्गनाशवशाद् भ्रमन्
चक्रवाकवद् उत्कूजंस् तां निनाय निशां वने । 130
प्रातः प्राप च तत् स्थानं पतिताश्वोपलक्षितं,
न च तत्र क्वचित् कान्तां राजपुत्रीं ददर्श तां । 131
ततः स मोहाद् विन्यस्य भुवि खड्गं मृगाङ्कं
वृक्षाग्रम् आरुरोह एनाम् अवेक्षितुम् इतस् ततः । 132
तत्क्षणं तेन मार्गेण कोऽप्य् आगाच् छवराधिपः,
स च आगत्य एव जग्राह वृक्षमूलान् मृगाङ्कं । 133
तं दृष्ट्वा अपि स वृक्षाग्राद् अवतीर्य एव पृष्टवान्
प्रियाप्रवृत्तिम् अत्यार्तः श्रीदत्तः शवराधिपं । 134
इतस् त्वं गच्छ मत्पत्नीं, जाने सा तत्र ते गता,
अहं तत्र एव च एष्यामि, दास्याम्य् असिम् इमं च ते । 135
इत्य् उक्त्वा प्रेषितस् तेन शवरेण स च उत्सुकः
श्रीदत्तस् तां ययौ पत्नीं तदीयैः पुरुषैः सह । 136
श्रमं तावद् विमुञ्च इति तत्र उक्तः पुरुषैश् च तैः,
प्राप्य पत्नीपतेर् गेहं श्रान्तो निद्रां क्षणाद् ययौ । 137
प्रबुद्धश् च ददर्श स्वौ पादौ निगडसंयुतौ,
अलब्धतद्गती कान्ताप्राप्त्युपायोद्यमाव् इव । 138

Digitized by Google